

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **P. K.**

skazanego z art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i inne
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 14 października 2020 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 11 lutego 2020 r., sygn. akt IV Ka (...)
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.
z dnia 16 października 2019 r., sygn. akt XII K (...)

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. G. J., Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote 80/100), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego;**
- 3. zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

P. K. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 18 kwietnia 2018 r. w W. kierował samochodem osobowym m/ki Ford Mondeo o nr rej, (...) w ruchu lądowym wbrew zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, orzeczonego wyrokiem Sądu w W. z

- dnia 13 marca 2012 r., sygn. akt II K (...) obowiązującego w okresie od 30 kwietnia 2017 r. do 30 kwietnia 2021 r., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 29 kwietnia 2014 roku, sygn. akt III K (...) kary 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 23 października 2015 r. do 13 października 2016 r., a w wyroku łącznym uległa połączeniu kara 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyny z art. 244 k.k. i 279 § 1 k.k. orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 20 marca 2013 roku sygn. akt II K (...) to jest o czyn z art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
2. w dniu 25 czerwca 2018 r., kierował samochodem marki Fiat Bravo o nr rej. (...), nie stosując się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w K. II Wydział Kamy sygn. akt II K (...) z dnia 13 marca 2012 r. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat, od dnia 20 kwietnia 2017 r. do dnia 30 kwietnia 2021 r. przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 29 kwietnia 2014 r., sygn. akt III K (...) kary 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 23 października 2015 roku do 13 października 2016 roku, a w wyroku łącznym uległa połączeniu kara 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyny z art. 244 k.k. i 279 § 1 k.k. orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 20 marca 2013 r., sygn. akt II K (...), to jest o czyn z art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
3. w miejscu i czasie jak w punkcie II, wbrew przepisom ustawy posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości 0,31 grama netto przy czym zarzucanego czynu dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany przez Sąd Okręgowy w Ś. wyrokiem z dnia 14 grudnia 2012 roku sygn. akt III K (...) za przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 UPN na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, objętych wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Ś. dnia 29 kwietnia 2014 roku, sygn. akt 111 K (...), którą odbył w okresie od 04.04.2012 do 14.12.2012 r. i od 23.10.2015 r. do 13.10.2016 r. i od 22.03.2017 do 16.04.2017, to jest o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

4. w dniu 25 czerwca 2018 r. w W., kierował w ruchu lądowym samochodem marki Fiat Bravo (...), znajdując się pod wpływem środka odurzającego w postaci amfetaminy w stężeniu 123 n/ml we krwi, które oddziałują na ośrodkowy układ nerwowy jak alkohol w stężeniu powyżej 0,5 %, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc skazany za czyny z 178a § 1 k.k. przez Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 28.01.2011 r., sygn. akt XII K (...) i Sąd Rejonowy w K. II Wydział Karny wyrokiem z dnia 06.11.2010 r., które to wyroki zostały objęte wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w W. V Wydział Karny z dnia 5 lutego 2013 r., sygn. akt V K (...), na mocy którego orzeczona została za czyny z art. 178a § 1 k.k. i inne kara łączna 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 29.01.2014 do 26.09.2015 r., to jest o czyn z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
5. w dniu 05 grudnia 2018 r. na stacji paliwowej L. w W. przy ul. T., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, puścił w obieg podrobiony banknot o nominale 000 przypominający banknot o nominale 100 PLN rok emisji 1994 seria (...) poprzez przedłożenie go przy transakcji kupna - sprzedaży, wprowadzając w błąd pracownika stacji co do jego autentyczności i tym samym doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 100 zł pracownika stacji J. M., czym działał na jego szkodę, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 29 kwietnia 2014 roku, sygn. akt III K (...) kary 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 23 października 2015 roku do 13 października 2016 roku, a w wyroku łącznym uległa połączeniu kara 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyny z art. 244 k.k. i 279 § 1 k.k. orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 20 marca 2013 roku sygn. akt II K (...) to jest o czyn z art. 310 § 2 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
6. w dniu 05 grudnia 2018 r. w W. na ul. T. kierował samochodem marki Alfa Romeo nr rej. (...) nie stosując się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w W. sygn. akt II K (...) z dnia 13 marca 2012 r. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres

4 lat, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 29 kwietnia 2014 roku, sygn. akt III K (...) kary 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 23 października 2015 roku do 13 października 2016 roku, a w wyroku łącznym uległa połączeniu kara 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyny z art. 244 k.k. i 279 § 1 k.k. orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 20 marca 2013 roku sygn. akt II K (...), to jest o czyn z art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

7. w okresie od 2 do 3 marca 2019 r. w kasie restauracji M. Rynek 30 we W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, puścił w obieg podrobiony banknot o nominale 000 przypominający banknot o nominale 100 PLN rok emisji 1994 seria (...) poprzez przedłożenie go przy transakcji kupna - sprzedaży, wprowadzając w błąd pracownika restauracji M. co do jego autentyczności i tym samym doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 100 zł restaurację M., czym działał na jej szkodę, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 29 kwietnia 2014 roku, sygn. akt III K (...) kary 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 23 października 2015 roku do 13 października 2016 roku, a w wyroku łącznym uległa połączeniu kara 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyny z art. 244 k.k. i 279 § 1 k.k. orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 20 marca 2013 roku sygn. akt 11 K (...), to jest o czyn z art. 310 § 2 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
8. w dniu 22 marca 2019 r. w sklepie Tradycja i Jakość sp. z o.o. w W. przy ul. K., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, puścił w obieg dwa podrobione banknoty o nominale 000 przypominające banknot o nominale 100 PLN rok emisji 1994 seria (...) poprzez przedłożenie ich przy transakcji kupna - sprzedaży, wprowadzając w błąd pracownicę sklepu co do ich autentyczności i tym samym doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 200 zł pracownicę sklepu M. B., czym działał na jej szkodę, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 29

kwietnia 2014 roku, sygn. akt III K (...) kary 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 23 października 2015 roku do 13 października 2016 roku, a w wyroku łącznym uległa połączeniu kara 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyny z art. 244 k.k. i 279 § 1 k.k. orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 20 marca 2013 roku sygn. akt II K (...), to jest o czyn z art. 310 § 2 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

9. w dniu 23 marca 2019 r. w sklepie Ż. w W. przy ul. K., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował puścić w obieg podrobiony banknot o nominale 000 przypominający banknot o nominale 100 PLN rok emisji 1994 seria (...) poprzez przedłożenie go przy transakcji kupna - sprzedaży, usiłując wprowadzić w błąd pracownika sklepu Ż. co do jego autentyczności i tym samym doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 100 zł lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pracownika sklepu, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 29 kwietnia 2014 roku, sygn. akt III K (...) kary 3 pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 23 października 2015 roku do 13 października 2016 roku, a w wyroku łącznym uległa połączeniu kara 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyny z art. 244 k.k. i 279 § 1 k.k. orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 20 marca 2013 roku sygn. akt II K (...), to jest o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 310 § 2 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
10. w dniu 23 marca 2019 r. w W., w celu puszczenia w obieg, przenosił trzy podrobione banknoty o nominale 000 przypominające banknot o nominale 100 PLN rok emisji 1994 seria (...), to jest o czyn z art. 310 § 2 k.k.;
11. w dniu 23 marca 2019 r. w W., znieważył funkcjonariusza Policji st. sierż. K. C. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, to jest o czyn z art. 226 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 16 października 2019 r. Sąd Rejonowy w W. sygn. akt XII K (...), uznał oskarżonego za winnego tego, że:

- w dniu 18 kwietnia 2018 roku w W. kierował samochodem osobowym marki Ford Mondeo o nr rej, (...) w ruchu lądowym,

1.w dniu 25 czerwca 2018 roku, kierował samochodem osobowym marki Fiat Bravo o nr rej. (...),

2.w dniu 5 grudnia 2018 roku w W. na ul. T. kierował samochodem marki Alfa Romeo o nr rej. D(...)

wbrew zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, orzeczonemu wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 13 marca 2012 roku, sygn. akt II K (...) obowiązującemu w okresie od 30 kwietnia 2017 roku do 30 kwietnia 2021 roku, przy czym zarzucanych mu czynów dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 20 marca 2013 roku sygn. akt II K (...) za czyny z art. 244 k.k. oraz z art. 279 § 1 k.k. na karę łączną 1 roku i 3 miesiące pozbawienia wolności, objętego następnie wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 29 kwietnia 2014 roku, sygn. akt III K (...), na mocy którego orzeczono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 23 października 2015 roku do 13 października 2016 roku, to jest czynów opisanych w punktach I, II i VI części wstępnej wyroku przyjmując, iż stanowią one ciąg przestępstw z art. 244 k.k. w zw. art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 42 § 1a ust. 2 k.k. w orzekł wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat.

Uznał oskarżonego P. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, to jest występkę z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Uznał oskarżonego P. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku, przyjmując iż stanowi on przestępstwo z art. 178a § 1 i § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie

art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym dożywotnio.

Na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 złotych.

Uznał oskarżonego P. K. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach V, VII, VIII i IX części wstępnej wyroku przyjmując, iż stanowią one ciąg przestępstw z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 310 § 2 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 310 § 2 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Uznał oskarżonego P. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie X części wstępnej wyroku, to jest występkę z art. 310 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 310 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Uznał oskarżonego P. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XI części wstępnej wyroku, to jest występkę z art. 226 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 226 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. połączył oskarżonemu wyżej wymierzone wobec niego jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

Na podstawie art. 90 § 1 k.k. połączył oskarżonemu orzeczone wobec niego środki karne w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym i orzekł wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym dożywotnio.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego Sąd

Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 11 lutego 2020 r., sygn. akt IV Ka (...), utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wywiódł obrońca skazanego, który zarzucił:

1. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść zapadłego wyroku, tj. art. 78 § 1 k.p.k. w związku z art. 6 k.p.k., poprzez:
 1. rozpatrzenie wniosku oskarżonego o ustanowienie obrońcy z urzędu do reprezentowania w przedmiotowym procesie dopiero po przeprowadzeniu pierwszej rozprawy w dniu 30 lipca 2019 r. i co znamienne w zakresie prawa do obrony - przesłuchanie na niej relewantnych i kluczowych w sprawie świadków, tj. J. M., K. C., M. B., I. K., na zeznaniach których to Sąd w głównej mierze oparł swoje ustalenia w zakresie ustalenia winy i sprawstwa oskarżonego co do popełnienia czynu z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 310 § 2 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz z art. 310 § 2 k.k., a tym samym naruszenia prawa oskarżonego do skorzystania z pomocy obrońcy, pomimo tego, że nie posiadał on środków wystarczających do ustanowienia obrońcy z urzędu, co również znajduje potwierdzenie w pozytywnym rozpoznaniu wniosku o ustanowienie obrońcy z urzędu już po przeprowadzeniu czynności dowodowych na pierwszej rozprawie;
 2. rozpoznanie wniosku o kontakt telefoniczny z obrońcą, dopiero po jego powtórным złożeniu już po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, co uniemożliwiło oskarżonemu przekazanie obrońcy z urzędu istotnych w sprawie informacji, jak również poinformowanie o konieczności wezwania na rozprawę świadków, których zeznania mogły mieć relewantny wpływ na treść zapadłego skazującego wobec oskarżonego orzeczenia;
3. na podstawie art. 523 § 1 w zw. z art. 526 § 1 k.p.k. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., poprzez wyłącznie zaaprobowanie przez Sąd odwoławczy ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd I instancji, w sytuacji, gdy w rzeczywistości ciążył na nim obowiązek analitycznej kontroli każdego z podniesionych w apelacji zarzutów;

4. rażące naruszenie prawa, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w związku art. 457 § 3 k.p.k., poprzez niedokładne, ogólnikowe i jedynie schematyczne rozważenie zarzutów apelacji, co doprowadziło do naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez zaakceptowanie dokonanej niewłaściwie przez Sąd *a quo* analizy materiału dowodowego w sprawie w postaci zeznań świadków:
 - J. M., który na rozprawie w dniu 30 lipca 2019 r. wskazał: „Oczywiście się zorientowałem, że pan płaci fałszywym banknotem”,
 - M. B., która na rozprawie w dniu 30 lipca 2019 r. wskazała: „Później było widać, że znacznie się różni”,
 - I. K., która na rozprawie w dniu 30 lipca 2019 r. wskazała: „Prawie od razu się zorientowałam, że coś jest nie tak z tym banknotem, mimo że oskarżony trzymał go w ręce, jak ja wzięłam go do ręki, to byłam już pewna”,
 i nieuzasadnione w związku z powyższym przyjęcie przez Sąd Rejonowy, którego analizę materiału dowodowego aprobuje Sąd odwoławczy, że „Z całą pewnością twierdzenia oskarżonego nie polegają na prawdzie, skoro ani J. M., ani M. B. ani I. K. - osoby przyjmujące od oskarżonego fałszywe banknoty, nie zorientowały się od razu, że P. K. wręcza im podrobione pieniądze”, w sytuacji kiedy ich zeznania w sposób nad wyraz klarowny stanowią o tym, że w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z fałszyfikatem, którego nieprawdziwość jest tak oczywista i widoczna na pierwszy rzut oka, że przeciętny człowiek nie mógłby wziąć go za autentyczny;
5. na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. w zw. z art. 526 § 1 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażące naruszenia prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, tj. art. 310 § 2 k.k., poprzez przyjęcie, że do skazania za to przestępstwo wystarczy posłużenie się banknotem przeznaczonym do zabawy, podczas gdy konieczne jest, aby sprawca posłużył się fałszywymi banknotami, oznaczającymi się dostatecznym podobieństwem do banknotów istniejących w obiegu, w sytuacji kiedy imitacja banknotu z napisem „O.”, opiewająca na zero złotych, ze zmienionym wizerunkiem króla, o odmiennej kolorystyce, pozbawiona znaku wodnego, widniejącym napisem „tylko do zabawy”, nie mogła uchodzić za oryginał, z tego względu, że jego nieprawdziwość jest klarowna i już *prima*

facie, przeciętny człowiek nie miałby w przedmiotowym zakresie jakichkolwiek wątpliwości, co znajduje również potwierdzenie w zeznaniach świadków.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w W. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Sformułowane w niej zarzuty nie znajdują żadnego uzasadnienia - tak faktycznego (rzeczywiście zaistniałymi w toczącym się przeciwko skazanemu procesie faktami procesowymi), jak i prawnego (skoro nie respektują wymogów dotyczących zastosowania przepisów powołanych jako podstawa prawna zarzutów).

Postępowanie sądowe w sprawie niniejszej nie jest obarczone żadnymi uchybieniami określonymi w art. 439 k.p.k., jak również innymi, które należałoby zakwalifikować jako rażące naruszenie prawa mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Takie tylko bowiem stwierdzenie rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, zgodnie z treścią art. 523 § 1 k.p.k., może spowodować wzruszenie prawomocnego wyroku w drodze nadzwyczajnego środka zaskarżenia jakim jest kasacja.

Wśród podniesionych w kasacji przez obrońcę skazanego zarzutów obraży prawa procesowego jako pierwszy został sformułowany zarzut naruszenia art. 78 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., który jak słusznie dostrzega prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację, stanowi dosłowne powtórzenie zarzutu apelacyjnego, do którego szczegółowo i wyczerpująco odniósł się Sąd odwoławczy.

Na wstępie wskazać należy, że przepis art. 6 k.p.k. ogólnie gwarantuje oskarżonemu prawo do korzystania z pomocy obrońcy, lecz nie wprowadza zasady, iż na żądanie oskarżonego nie można przeprowadzać czynności procesowych bez udziału jego obrońcy. Przepisy szczegółowe Kodeksu postępowania karnego zapewniają realizację prawa do obrony w takim zakresie, w jakim ustawodawca uznał to za niezbędne. Celowi temu służą na przykład przepisy o obronie

obligatoryjnej (art. 79 k.p.k. i art. 80 k.p.k.), o wyznaczaniu obrońcy z urzędu (art. 78 k.p.k. i art. 81 k.p.k.), a także art. 353 k.p.k. gwarantujący oskarżonemu dysponowanie stosownym okresem do ustanowienia obrońcy przed pierwszą rozprawą, czy też art. 117 § 2 k.p.k. gwarantujący należyte zawiadomienie, między innymi, obrońców o terminach czynności procesowych.

Analiza akt przedmiotowej sprawy nie wykazała, aby którekolwiek ze wskazanych gwarancji procesowych oskarżonego, w szczególności jego prawo do obrony zostały naruszone. Zgodnie z wnioskiem oskarżonego złożonym w dniu 12 sierpnia 2019 r. został mu wyznaczony - w trybie art. 78 § 1 k.p.k. - obrońca z urzędu (k. 650, k. 652 - t. IV). Obrońca ten w osobie adw. A. T. oraz jej substytutą w osobie aplikanta adw. K. G. B., uczestniczył w rozprawach i reprezentował oskarżonego. Obrońca nie składał żadnych wniosków dowodowych i nie podważał prawidłowości czynności procesowych przeprowadzonych na pierwszej rozprawie w dniu 30 lipca 2019 r., kiedy oskarżony występował jeszcze bez obrońcy. Nadto, jak słusznie dostrzegł Sąd odwoławczy odnosząc się do tożsamego zarzutu, oskarżony na rozprawie w dniu 30 lipca 2019 r., tj. przed wyznaczeniem mu obrońcy z urzędu, przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, nie kwestionując stanu faktycznego wynikającego z treści jego wyjaśnień oraz zeznań świadków, podając jedynie odmiennie motywy swojego działania oraz kwestionując przyjętą wstępnie kwalifikację prawną przypisanych mu czynów. W tej sytuacji Sąd nie miał obowiązku powtórzenia czynności dowodowych przeprowadzonych na rozprawie, w której nie uczestniczył obrońca z urzędu, jeżeli nie był on jeszcze ustanowiony w sprawie. Oskarżony jako osoba w pełni poczytalna, został pouczone o przysługujących mu uprawnieniach i wynikających z przepisów obowiązkach. O tym, że oskarżony był w pełni świadomy swoich uprawnień świadczą choćby jego pierwsze wnioski złożone przed datą pierwszej rozprawy, tj. przed 30 lipca 2019 r. (k. 632 - 633, t. IV), a także w jej toku (k. 642, t. IV). Procedujący Sąd odniósł się do wszystkich złożonych przez oskarżonego wniosków, zaś fakt, że wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu został złożony już po przeprowadzeniu pierwszej rozprawy i że takowy obrońca został wyznaczony przez Sąd w dniu 13 sierpnia 2019 r., nie może być uznany za uchybienie naruszające prawo do obrony oskarżonego.

Odnosząc się w dalszej kolejności do zarzutów naruszenia prawa procesowego sformułowanych w pkt 2 i pkt 3 kasacji, w których autor powołuje się na rażące naruszenie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. stwierdzić należy, że wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd odwoławczy stosując się do nakazu wyrażonego w art. 433 § 2 k.p.k., rozpoznał, a w uzasadnieniu orzeczenia, zgodnie z wymogiem określonym w art. 457 § 3 k.p.k., podał, dlaczego uznał zarzuty podniesione w tym zakresie w apelacji za niezasadne. W części uzasadnienia poświęconej stanowisku Sądu *ad quem* wobec zgłoszonych zarzutów i wniosków Sąd Okręgowy kolejno odniósł się do zarzutu prawa materialnego (pkt 3.1. uzasadnienia) oraz naruszenia prawa do obrony (pkt 3.3. uzasadnienia), a także do innych zarzutów, które nie są zawarte w kasacji.

W realiach niniejszej sprawy nie można także zasadnie przyjąć, aby Sądy obu instancji naruszyły dyrektywy z art. 7 k.p.k. Sam fakt, iż przyjęte przez organy procesowe założenia dowodowe nie odpowiadają subiektywnym oczekiwaniom skazanego nie jest wystarczający do skutecznego podnoszenia zarzutu złamania zasady swobodnej oceny dowodów. Sąd drugiej instancji nie dokonał przy tym żadnych nowych, własnych ustaleń faktycznych skoro w całości zaaprobował sposób i wynik procedowania Sądu pierwszej instancji.

Motywy kasacji wskazują wprost, że jej autor prezentując własną ocenę dowodów opartą na ich jednostronnej analizie, polemizuje z ustaleniami faktycznymi i ocenami wiarygodności dowodów wskazujących na sprawstwo skazanego w omawianym zakresie.

Nie sposób uznać więc, że Sąd odwoławczy rozpoznając apelację dopuścił się naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. i to w stopniu istotnym, mającym wpływ na treść orzeczenia. Jak słusznie dostrzega prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację, autor skargi nadzwyczajnej nie powołuje rzeczowych i konkretnych argumentów, które mogłyby uzasadniać tezę, iż Sąd Okręgowy dopuścił się rażącego naruszenia prawa, które miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Analiza uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem* wskazuje właśnie na to, że wszystkie wnioski i zarzuty zostały należycie rozważone i uzasadnione. Co więcej, nie sposób pominąć, że choć skarżący powołuje się w nich na sposób procedowania Sądu odwoławczego, to w istocie, co zresztą już wskazano,

powtarza argumenty przywołane wcześniej w skardze apelacyjnej.

Zgodnie z art. 519 k.p.k. kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego. Oznacza to, że rażącym naruszeniem prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k., musi być dotknięte właśnie to orzeczenie, a nie wyrok sądu pierwszej instancji. Kasacja, co już wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy, nie służy bowiem do ponawiania kontroli instancyjnej dokonanej przez sąd odwoławczy. Z powyższego wynika, że zarzuty podnoszone w tym środku zaskarżenia powinny – i to rzeczywiście, a nie tylko pozornie - dotyczyć orzeczenia odwoławczego. Można co prawda w kasacji wytykać uchybienie i wyrokowi sądu I instancji, ale warunkiem skuteczności tak skonstruowanego zarzutu jest wykazanie, że uchybienie to przeniknęło do wyroku sądu odwoławczego, będącego przedmiotem zaskarżenia. Owo „wykazanie” powinno nastąpić zarówno poprzez powołanie przepisów, które sąd odwoławczy naruszył dopuszczając do "przeniesienia" tego uchybienia do swojego orzeczenia, jak i poprzez stosowną argumentację (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2017 r., V KK 35/17, LEX nr 2281289).

Jako oczywiście bezzasadny jawi się także zarzut z pkt 4 skargi nadzwyczajnej, w którym kasator podnosi naruszenie prawa materialnego. Zarzut ten stanowi dosłowne niemal powtórzenie argumentacji zawartej w apelacji i wbrew twierdzeniom skarżącego dotyczy nie tyle obrazy prawa materialnego, co odnosi się wprost do kwestii poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Skarżący kwestionuje przeprowadzone dowody, podważa wiarygodność zeznań świadków próbując w ten sposób doprowadzić do kolejnej kontroli instancyjnej. Dość w tym kontekście przypomnieć, że zarzutowi temu towarzyszą także inne, odnoszące się do tożsamyh kwestii zarzuty nawiązujące do naruszeń w sferze prawa procesowego, co jednoznacznie potwierdza, że ich autor kwestionuje prawidłowość poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, zaś argumenty przywołane na poparcie tychże zarzutów odnosi wprost do orzeczenia Sądu pierwszej instancji.

Konsekwencją przedstawionej powyżej argumentacji było oddalenie kasacji obrońcy skazanego w trybie art. 535 § 3 k.p.k. jako oczywiście bezzasadnej. Wydanie takiego rozstrzygnięcia czyniło zbędnym wypowiedzanie się co do wniosku o wstrzymanie wykonania wyroku.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. skazany został natomiast zwolniony od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu Sąd Najwyższy orzekł zgodnie z § 17 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2018, poz. 2193).